

ikke er kommen til at bygge dernede, at de skulle kunne lægge Hindringer i Vejen for et stort nationalt Foretagende. I indeværende Aar have vi endvidere vedtaget at opføre blandt andet en Serumanstalt. Der er altsaa en hel Række Arbejder, som Regeringen vil være i Stand til at sætte i Gang og forhaabentlig med meget kort Varsel.

Jeg tillod mig i Fjor den 25de April ved Behandlingen af Fællesudvalgets Indstilling angaaende forskellige Jernbaneanlæg at henstille til Regeringen, at den lagde en fornuftig Arbejdsplan, navnlig saaledes, at Arbejdet blev nogenlunde jevnt fordelt, og der blev taget Hensyn til de almindelige Konjunkturer. Jeg fremhævede den Gang, at vi sikkert befandt os paa Højdepunktet af en økonomisk Periode, maaske allerede vare i Færd med at gaa nedad. Det var derfor af stor Betydning, at Regeringen ved disse Arbejder ordnede det saaledes, at den kunde bidrage noget til at mildne den økonomiske Nedgangsperiode i det almindelige private Erhverv. Jeg pegede da paa det samme som i Dag, at man skulde udføre Arbejdet med Landets egen Arbejdskraft, beskæftige Landets egen Industri. Jeg nævnte særlig, at man skulde lade de Dampfærger, der skulde bygges, udføre paa de hjemlige Værfter. Det er mig bekendt, at de endnu ikke ere udbudte, og der er altsaa Haab om, at de kunne bevares for den hjemlige Industri. Der er saa meget mere Grund dertil, som der for faa Dage siden er kommet et Andragende fra Jernfabrikanterne her i Landet, der fremhæver, at meget betydelige Arbejder i de sidste Aar ere gaaede til Udlandet, uanset at man godt var i Stand til at udføre dem herhjemme. Administrationen mener maaske, at den skal tage Arbejdet, hvor det kan faas billigst, men de danske Statsbaner og overhovedet den danske Statsvirksomhed er ikke nogen privat Virksomhed. Det kan ikke nytte os, om vi ved at tage et Lokomotiv, et Skib eller nogle Jernbanevogne fra Udlandet kunne spare nogle Tusinde Kroner, naar Følgen er, at danske Arbejdere i tusindvis gaa uden Arbejde. Man maatte hellere ofre, om saa skulde være, nogle Tusinde Kroner paa at tage Arbejdet herhjemme fremfor at lade det gaa til Udlandet og lade danske Arbejdere gaa ledige. Der er saa meget mere Grund dertil, som Toldloven paa adskillige Omraader er saa bisar, at der ligefrem er en Præmie paa Indførsel af Skibe, medens der, om man saa vil, er en Straf paa at

bygge Skibe her i Landet. Regeringen synes ved sit forleden Dag fremsatte Forslag at have faaet Øjet op herfor. Jeg vilde meget ønske, at det kunde lykkes at faa Forslaget gennemført i denne Samling, men jeg maa jo erkende, at vi ere langt fremme i Samlingen.

Regeringen vil ganske sikkert handle i Landets velforstaaede Interesse, og jeg vil ogsaa haabe, at den vil handle under Tilslutning fra Rigsdagens Side, naar den under de herskende Forhold drager Omsorg for, at saa meget Arbejde som paa nogen Maade muligt udføres her i Landet. Foruden de alt nævnte Arbejder skal jeg pege paa, at der hvert Aar paa § 27 bevilges ret store Beløb til Fremme af den almindelige Samfærdsel. For Finansaaret 1899—1900 bevilgedes der paa § 27 II. 21,924,304 Kr., og der brugtes 12,587,923 Kr., altsaa 8½ Million mindre end bevilget. Medens der saaledes var bevilget 4 Mill. til Materiel, anvendte man kun mellem 1 og 2 Mill. dertil. Paa Finansloven for indeværende Finansaar er der paa samme Afsnit af § 27 bevilget omtrent 10 Mill. Og for det kommende Finansaar er der her vedtaget omtrent 9 Mill. Jeg er temmelig overbevist om, at der foruden de 8 Mill., som ere til Rest fra Finansaaret 1899—1900, ogsaa i indeværende Aar vil blive Penge tilovers, saa at man maa kunne fremme disse Arbejder og derved baade modvirke Arbejdsløsheden og faa de Klager, som bestandig ere fremkomne over Mangel paa Materiel, til at forstumme. Jeg ved vel, at der var en Tid, da man ansaa det for en Fortjeneste for Indenrigsministeriet at holde igen, naar der var Tale om Jernbanebevillinger, fordi man havde Brug for disse Penge til andre Formaal. Men der synes jo ikke for Øjeblikket at være den samme stærke Tilbøjelighed til at bruge Pengene til Fæstninger. Som Følge deraf, og da vi endvidere have en særlig Minister for Jernbanevæsenet, skulde man tro, at Ministeren satte en Ære i at benytte de Penge, som han selv har erklæret for nødvendige ved at søge dem bevilgede, til at faa den Virksomhed, som han er sat til at bestyre, til at fungere paa en for Befolkningen tilfredsstillende Maade.

Man kunde saa sige til mig: Ja, alt det behøver ikke at siges, Regeringen har faaet disse Forslag vedtagne, det er da naturligvis dens Pligt at fremme dem, og det vil den vel ogsaa gøre. Jeg har imidlertid allerede med Hensyn til det store kgl. Bibliotek nævnt, at der gik 4 Aar, før